Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

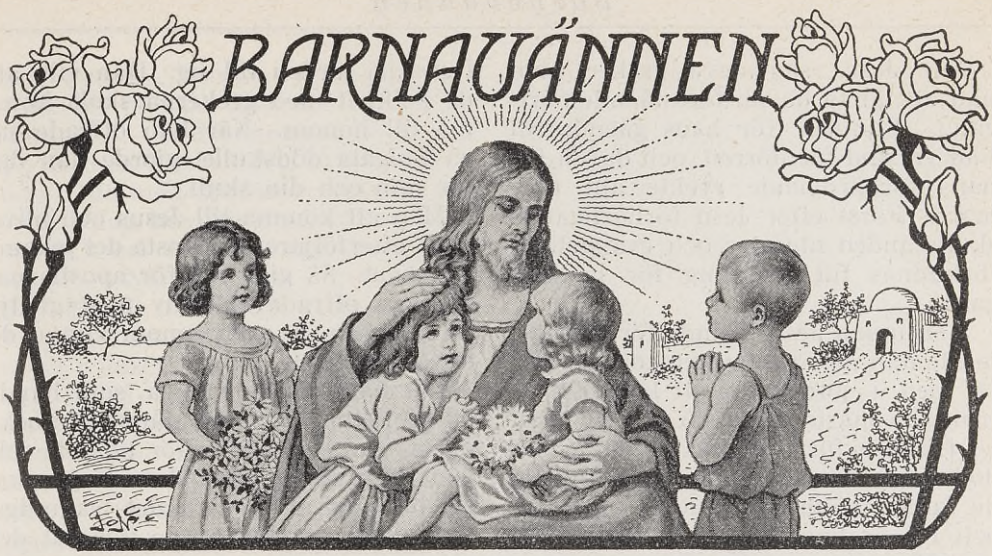

N:o 7 Den 17 Febr. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: Signe och A. Walder. | 46 årg. 1929.

Missionstext.

Joh. 12: 20—26.

Uppe på tempelplatsen i Jerusalem stod Jesus, då två av hans lärjungar kommo fram till honom och framförde grekernas önskan. De ville nämligen se honom. De hade sett hans högtidliga intåg i den Heliga staden och hört de rungande Hosiannaropen.

De förstodo, att den, som på detta enastående sätt hyllades, måste vara en utomordentlig man. Det var därför de så gärna ville se och lära känna honom. Deras åstundan att se Jesus var prisvärd. Att lära känna honom, det är att älska honom. Han har icke sin like i godhet och kärlek. En människa kan vara mycket god och älskvärd, men hon kan dock ej jämföras med Jesus.

Då Jesus hörde att grekerna ville se honom, fröjdade han sig och han såg i dessa greker, som kommo till honom, en förstlingsskara av hedningarna, som genom hans lidande och död skulle frälsas. Han skulle bliva deras frälsningshövding, men han kunde endast bliva det genom sitt lidande och död.

När Jesus såg dessa greker, kom han att tänka på sin förestående bortgång. Stunden för hans gående till Fadern stod för dörren, och dagen för hans förhärligande ryckte allt närmare. Först efter Jesu förhärligande skulle anden utgjutas och evangelium förkunnas till frälsning för hedningarna.

Men innan Jesus kunde förhärligas, måste han dö. Såsom vetekornet myllas ned i jorden för att kunna bära frukt, så måste Jesus dö för att bliva en frälsare för alla folk. Genom sin död visade han, hur högt han älskade de fallna människobarnen. Hur stor och rik är han icke i sin kärlek till oss. Han gav sig fullt och helt för oss. Korsets väg kunde icke avskräcka honom, hur mörk och dyster den än syntes vara.

Jesu väg på jorden var lidandets och försakelsens väg. På den vägen fick han giva sitt liv, men på den vann han också en evig seger. Det är den lidande och förhärligade Frälsaren, som nu kallar folken och släkterna på jorden till sig. Han vill, att de i likhet med grekerna skola komma till honom. När han offrade sig på Golgata dödskulle, gjorde han det för min och din skull.

Men att komma till Jesus och bliva hans efterföljare kan kosta det lekamliga livet. Så gick det för apostlarna, men de offrade sina liv med glädje för honom, ty därigenom vunno de det eviga livet.

Det har funnits många, som handlat på detta sätt, men många äro också de, som av fruktan för lidande och död, icke vågat bliva Jesu lärjungar. De ha sökt att bevara det lekamliga livet, men i stället ha de förlorat det eviga.

Du, unga vän, vill nog tjäna Herren Jesus, men såsom hans tjänare måste du följa honom. Och då kan det hända att vägen ibland kan bliva mörk och svår. Men du behöver i alla fall icke frukta, ty din Mästare, som du följer, skall hjälpa dig och Herren i himmelen skall ära dig. En härligare lott kan aldrig givas.

A. Walder.

Olle Lans.

(Forts. fr. n:r 6.)

Lotta var ju redan till åren kommen, så de kunde då rakt inte förstå, vad Britta menade, som i de flesta fall brukade hålla sig till sanningen. — "Titta ut, får I se den, som ska' ha' bröllop", sade Britta triumferande, då just deras husbonde sprängde fram på sin vackra ridhäst. Alla sågo bestörta ut, och någon såg Olle som en blixt fara ut och fram till patron och, litet skygg kanhända, men ändå förtroendefullt, beder han ödmjukt, men i hastiga ordalag: "Får jag sitta, bara en liten stund på hästens rygg?" Patron Månson ryggar nästan till, ty han hade varken sett eller hört någon komma. Hade han varit vid sitt gamla, ofta stridiga lynne, hade Olle genast blivit bortkörd. Nu ser och hör han Olle, men hans tankar tyckas vara långt borta, och mekaniskt lyfter han upp Olle på hästen, och sakta får så Olle rida in i stallet, där han själv får glida ned från det stora djuret, och kort men inte ovänligt säger patron: "Så, gå nu in och lägg dig." — Inne i köksfönstren stod hela tjänstepersonalen och åsågo, i stum förundran, det timade. — "Det är då för märkvärdigt med den pojken", säger Lotta. "Allas hjärtan tycks han vinna, den lilla svarta bytingen." "Å, vänta I", säger August, som just ej stod i någon vi-

dare gunst, "kommer patron bara i tefälle bli' ond på Olle, så får I allt se på annat." — I det samma går dörren upp med en förskräcklig skräll, och in rusar Olle med strålande uppsyn och ropar: "Jag har suttit på hästen, och han gick me' mej in i stallet! De' va' roligt!" — När nu folket sansat sig något, blevo de alla riktigt glada vid tanken på att det verkligen skulle komma en fru i huset. Det hade de länge önskat, ty då skulle säkert deras husbonde bliva mera nöjd, och allt skulle bliva bättre. Han var väl knappast mera än en fyrtio års man, så det passade ju utmärkt. — Britta fick nu ligga kvar över natten, och ombads att snart komma åter och omtala, vem som skulle bli deras fru. Nu förstodo de, varför deras husbonde varit så vänlig sista tiden, och i synnerhet hade Olle haft tur.

Även på annat sätt hade Olle tur, ty skollärare Åström gjorde allt vad han kunde för att Olle skulle få lära sig så mycket som möjligt. Ej heller hans vackra sångröst blev försummad. Skollärare Åström försökte på så sätt gottgöra något, för Olle varit så påpasslig och räddat hans egen lille gosse från en säker död. Olle fick även låna goda böcker, och däribland sagor. Detta var mycket roligt för Olle att ha' med sig i skogen, där han nu börjat sin vallgång. Nu trivdes Olle bra. Han sjöng, så det ekade i bergen; det var ju så roligt, då ingen hörde honom. Då det stormar och suset i trädens kronor brusar som vildast, försöker Olle följa med sin sång, och då suset sakta dör bort, låter även Olle sin sång så småningom förtona. Denna lilla konsert för skogens fåglar var rätt så egendomlig och ej alls ful. — Olle lärde sig snart att härma även skogens små sångare, och ofta kunde han få svar, så väl gjorde han detta. Så lärde han sig blåsa i näver, och detta blev även som ett slags fågelkvitter. — Olle höll nu på att av kvistar bygga sig en liten stuga, där han kunde vara, när det regnade. Under väldiga furor, nära en skogskant blev hans lilla bostad byggd. Därifrån kunde han se både himmel och sol. Nedanför var en liten dal där kreaturen ej fingo beta, ty den tillhörde ej patron Månsons ägor. —

Det var en vacker julikväll. Olle hade som vanligt sprungit omkring och sett till att alla grindar voro väl stängda, och, som han således var lugn för sina kreatur, kunde han nu i ro få läsa slutet på sin nya, intressanta sagobok. Olle läste med förtjusning om, huru älvorna i månskenet trådde dansen på de vackra, daggbestänkta ängarna. Huru länge Olle läst, visste han ej, och om han var fullt vaken, är svårt att säga. Nog av, Olle fick till sin stora förvåning se en liten älva, så fager att han aldrig kunnat tänka sig något så underbart. Hennes långa, ljusa hår syntes så vackert i månskenet, och lätt svävade hon över ängens blommor, tills hon alldeles försvann i den täta dimman. Olle såg och såg, men kunde ej upptäcka något av detta underbara, som han skådat. — Olle blev ledsen, att allt detta var förbi, och så blev visst även månen, ty han försvann i ett stort moln. Nästa kväll, tänkte Olle, skall jag allt vara fullt vaken, om han åter skulle visa sig. Som nu Olle satt och grubblade på allt detta, väcktes han slutligen till besinning av kornas långdragande bölande. Med förskräckelse insåg han nu, att han försummat sig ganska mycket. Han sprang allt vad han förmådde, för att fort komma till den grinden, där nu alla djuren stodo och väntade på att bli hemkörda. Snart var grinden öppnad, och i stilla lunk gingo de så hem, allesamman. Allt hade nog gått så bra, om inte Olle upptäckt patron, som med raska steg kom dem till mötes. Hade detta hänt första tiden, skulle Olle ej förstått bliva rädd. (Forts.)

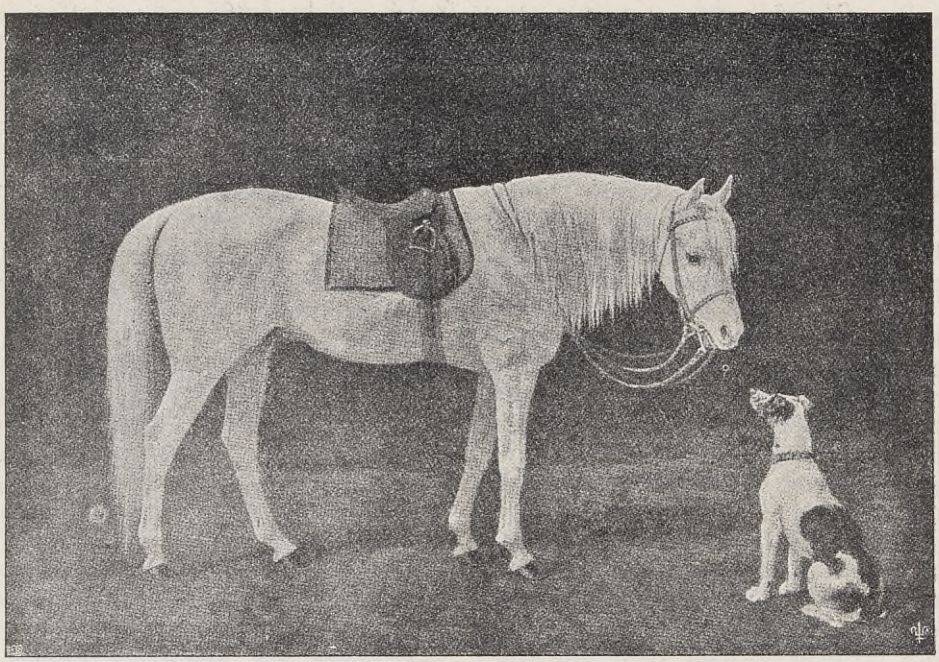

Goda tjänare.

Två dygder vet jag framför andra,
som goda tjänare må ha,
och ingen, tänker jag, vill klandra
om de ha fler, nej, det är bra,
men tålamod och trohet sann,
det bästa är, som tänkas kan.

Och tjänare vi äro alla,
det är Guds eget stora bud,
fast en i tjänsten får befalla,
en fått en fin, en enkel skrud,
vi äro tjänare ändå,
som rätt vår uppgift må förstå.

Den dådlös låter dagen fara
sin ställning icke fattar rätt.
På krafterna man ej får spara,
och ingen uppgift är så lätt,
att vi ej prövas under den,
ja, prövas om och om igen.

Det är Guds mening med var läxa,
som vi i detta livet få,
att vi alltmera skola växa,
alltmera bli att lita på.
Betyget ger han själv till slut,
när vi för alltid tjänat ut.

ELLA.

Våra egna missionsuppgifter.

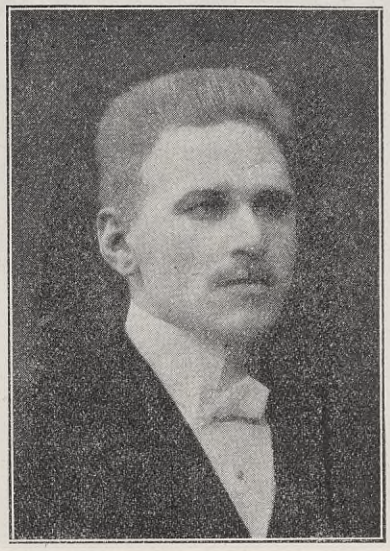

G. A. Arell.

Fröken Gerda Andersson.

Denna gång presentera vi Edra missionärer i Ost-Turkestan: G. A. Arell samt fröknarna Gerda Andersson och Hanna Andersson.

Dessa Edra vittnen arbeta på det hårdaste av våra missionsfält bland fanatiska muhammedaner, och borde därför på ett särskilt sätt omfattas av vår kärlek och vårt intresse.

De ha ett mycket omfattande arbete särskilt bland landets ungdom. Farbror Arell förestår både gosshemmet och seminariet i Jarkend. I gosshemmet fostras pojkar, som ofta lämnats av sina anhängare utan skydd och vård och blivit omhändertagna av missionärerna. Många av dessa bli säkert under vistelsen i hemmet kristna, och kanske sedan lärare för sitt eget folk.

Fröknarna Gerda Andersson och Hanna Andersson ha arbetat både i barnhemmet, i olika skolor och bland de sjuka och Gud har rikligen välsignat deras arbete.

Fröken Hanna Andersson.

Må vi nu alla komma ihåg, att under detta nya år stödja våra egna kära missionärer med våra förböner. Och låt oss tacka Herren, som betrott oss så stora missionsuppgifter på de olika fälten.

S. W.

Askesta söndagsskola.

Askesta missionsförsamling har tre söndagsskolor. Söndagsskolarbetet inom vår församling är omkring 63 år gammalt. Dess grundläggare är vår varmt avhållne farbror Uhrus i Ellne, som än i dag lever ibland oss pigg och kry 86 år gammal. Numera deltager han ej i söndagsskolan. Vår nuvarande söndagsskolföreståndare är farbror Härdin, 70 år gammal. Han har nu varit söndagsskollärare i över 50 år. Det är en duktig farbror. När de övriga lärarna bestått samma prov skola vi också nämna deras namn. Vi ha söndagsskola varje söndag. Det är det roligaste på hela veckan. Nu skola vi börja ny termin igen, och sedan kommer den efterlängtade julfesten, då vi få höra om Jesus barnavännens födelse i Betlehem.

Bilden här är tagen vid en mycket trevlig fest i somras, gemensam för alla tre söndagsskolorna.

Med dessa rader vilja vi sända alla söndagsskolans barn vår hjärtevarma hälsning.

—*m.*

Guds ords makt.

En by i Sverige, i vilken det fanns ett par kvarnar, fick en bibelspridare för några år sedan sälja en bibel till en mjölnaredräng. Då kolportören tre år därefter återkom till samma by, fick han reda på den märkvärdiga anledningen till att drängen köpt bibeln och de ännu märkvärdigare följderna av detta köp. Det förhöll sig nämligen på följande sätt:

Johannes, så hette mjölnaredrängen,

hade kort tid förut fallit i vattnet, och det var nära att han kommit under vattenhjulet och blivit krossad. Han kom likväl ifrån denna olyckshändelse med livet, och den var anledningen till att han köpte sig en bibel, läste däri flitigt och dessutom började bedja.

Förändringen i hans sinnelag och uppförande kunde naturligtvis ej länge bliva obemärkt, och detta så mycket mera, som han ofta bekände sanningen och därjämte förde en kristlig vandel. Han rönte också snart fiendskap av mjölnaren och hans hustru samt av sina kamrater och av dem, som kommo till kvarnen för att mala. Alla förlöjligade honom emedan han läste bibeln; men Herren vakade över honom och stadfästade honom så i tron, att Guds löfte blev för honom en sanning: "Om du håller dig intill mig, så skall jag hålla mig intill dig", och "förr än du skall falla till dem, skola de falla till dig".

Andreas, mjölnarens tjuguårige son, en lättsinnig och gudlös yngling, som förut stått på god fot med Johannes och dagligen arbetade tillsammans med honom, blev högeligen förargad över hans omvändelse. Han använde alla möjliga medel för att draga honom tillbaka i det gamla ogudaktiga levernet. Då all hans övertalningskonst visade sig vara lika fåfäng som hans hotelser, fann han på det rådet, att spela sin gamla kamrat ett riktigt elakt spratt. En dag, då Johannes utförde något arbete utom kvarnen, tog Andreas hans bibel för att kasta den i vattnet. Men innan det skedde, öppnade han den, nästan utan att tänka på vad han gjorde, och hans blickar föllo på dessa ord: "Två skola mala på en kvarn, den ena varder upptagen och den andra kvarlåten." Matt. 24: 41. Dessa ord trängde som ett tveäggat svärd in i hans hjärta. En obeskrivlig oro grep honom, så att han ej kunde kasta bibeln i vattnet. Han lade den tillbaka på samma plats, där han tagit den, började bedja och fann frid med Gud, och så blev han ett hjärta och en själ med Johannes, vars fiende han förut varit.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 24 februari.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Krymplingars gästabud. Luk. 14: 16—24.

Minnesvers: Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola bliva mättade. Matt. 5: 6.

MELLANAVDELNINGEN.

Jesus ger bröd åt folkskaran. Joh. 6: 5—13.

Minnesvers: Sen på fåglarna under himmelen: de så icke, ej heller skörda de, ej heller samla de in i lador; och likväl föder eder himmelske Fader dem. Ären I icke mycket mer än de? Matt. 6: 26.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Herrens budskap till det avfälliga Israel. Hos. 14: 1—8.

Minnesvers: Kom, låt oss gå tillrätta med varandra, säger Herren. Om edra synder än äro blodröda, så kunna de bliva snövita, och om de äro röda såsom scharlakan, så kunna de bliva såsom vit ull. Jes. 1: 18.

På en öde ö.

för våra minsta.

Och Gullan hon leker med syster lill',
de fara så vida,
men huru de segla, och hur det går till,
de skeppsbrott få lida,
de knappt komma upp på en öde ö
mitt ute i svallande, stormig sjö,
där måste de räddning förbida.

Och därifrån sända de nödsignal:
"O, kom att oss rädda!
Den matsäck vi ha, den är mycket för skral,
och tunt är' vi klädda.
Kom till oss, kom till oss med massor av mat,
kom till oss, kom till oss med rågade fat,
o, skynda så fort vi bli sedda!"

De flagga och vifta åt store bror,
som seglar sin skuta
helt nära förbi, men han stannar och bor
uti sin kajuta,
nog ser han en nödflagg, signalen han hör,
men inte det ringaste det honom rör,
å, kära då, hur ska det sluta!

Och pappa han ångar förbi med fart,
och mamma ses följa,
men mormor, som lyssnar till nödropen snart,
på brusande bölja
hon kommer med räddning, fast farligt det är,
hon fort kryssar fram mellan klippor och skär,
som vredgade vågorna skölja.

Först räddar hon Lillan och Gullan sist,
och hem till sitt rike
hon för dem, och där är det alls ingen brist,
nej, mat utan like
hon bjuder, och kläder så varma de få,
å, vad det känns skönt att dem draga uppå,
hos mormor bekymmerna vike!

Ty mormor är solig, och mormor är blid
och rar alla tider,
och mormor med barnbarnen alltid har tid,
hon sol kring sig sprider. —
Så slutade skeppsbrottet väl denna gång,
fast väntan på hjälpen blev hiskeligt lång,
den kom dock, den kom dock omsider!

ELLA.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1929